

IVO TROŠT:

Šilo za ognjilo.

Dogodba.

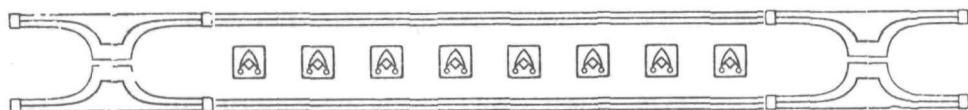
Melinovi so imeli rdeče in modro pisano papigo. Spakovala se je in drla ob lahki svetli verigi na drogu kot glumač na odru. Klicali in zmerjali so jo z nelepim nazivalom Starec, zakaj obregnila se je s hreščečim glasom ob vsakogar, kdor se je le prikazal v sobo. Zaradi tega sta bili nevoljni na Starca tudi mačici: gibka Mehkodlačka in urna Tihotačka. Starčev glas jima že od

nekdaj ni bil všeč, če je klical prav hišno gospodinjino Melinko. Če sta bili kje blizu, sta mijavkaje posnemali starca, dokler jih ni kdo zapodil na mišji lov. Nasprotstvo se pa s tem ni pleglo.

Neko popoldne se je papiga dolgočasila na drogu, govorila sama s seboj in sanjala o boljših časih pod južnim solncem. Nikdo je ni motil. Kar si oglasiti obe mačici dvoglasno zavijaje iz sosednje sobe in nadahnjati neprijetno godbo naravnost k Starcu. Ta se je drl in jezil, kakor da škripljejo motorožna kolesa iz cele vasi navzdol po Turških klanecih v Hrušici. Mehkodlački in Tihotački je bila ta jeza najlepša zabava. Mislili sta si: Le se zapodi za nama, če moreš. Na koncu verige je tudi zate konec sveta, za naju se pa svet šele pričinja. — Delj časa se je Starec zaletaval za nasprotnicama, pa ni ujel nobene; samo veriga je rožljala za njim. Slednjič se umiri in obsedi na palici, kakor da premišlja minljivost vse posvetnosti, celo svojo neslavno smrt in današnji neenaki boj, ki ga je pripravil v nepozabno sramoto za tri rodove naprej in nazaj.

Nasprotnici sta silili vedno bližje. Mehkodlačka je s tačico prišla za verigo in jo pomajala, češ: Ali ne vidiš lastne zapreke, Starček? — Zraven je pa mijavkala prizirlivo in všečno dvigala migajoči rep. Starec je hkrati pozabil vse misli o minljivosti, o smrti in sramoti. Ne bodi len, se skloni in zagrabi s kljunom Mehkodlački rep, pa vleče in tišči z dolgo

pritajeno jezo. Mački napraviti vrišč, kakor da se jima godi največja krivica. Tihotačka je zbežala in bežeča tožila o sestrini nezgodi. Mehkodlačka bi rada zanjo, pa je z repom vlekla Starca do konca verige. Tukaj je pa sovražnik ni hotel izpustiti, dasi je bil vrišč vedno večji. Prihitela je hišina, zapodila Starca s palico, a mačko za mišimi. Bridko je tožila: »Bo-li, bo-li itd.!« Starec se je pa moško gugal na verigi in zatrjeval s hrečečim glasom v samo njemu docela umevnem jeziku: »Pa sem vendar zmagal jaz, v neenakem boju le jaz, jaz!«

Cene :

V album.

Vesna je mimo šla
in je zapela:
„Spet se povrnem — vsa
mlada, vesela.“

Mladost je mimo šla
Slovo je vzela! ...
Duša vsa žalostna
je zaihtela

